Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (desiata rozšírená komora)

z 20. januára 2021 *

„Hospodárska a menová únia – Banková únia – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností (SRM) – Jednotný fond na riešenie krízových situácií (SRF) – Stanovenie príspevkov *ex ante* na roky 2015 a 2018 – Zamietnutie žiadosti o nový výpočet a vrátenie príspevkov – Žaloba o neplatnosť – Akt, ktorý možno napadnúť žalobou – Prípustnosť – Inštitúcia, ktorej bolo odňaté povolenie – Článok 70 ods. 4 nariadenia (EÚ) č. 806/2014 – Pojem ‚zmena štatútu' – Článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia (EÚ) 2015/63"

Vo veci T-758/18,

ABLV Bank AS, so sídlom v Rige (Lotyšsko), v zastúpení: O. Behrends, advokát,

žalobkyňa,

proti

Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií (SRB), v zastúpení: J. Kerlin a P. Messina, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch a S. Ianc, advokáti,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európska komisia, v zastúpení: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis a A. Steiblytė, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie listu SRB zo 17. októbra 2018, ktorým SRB zamietla žiadosť žalobkyne jednak o prepočítanie jej príspevku *ex ante* na rok 2018 a vrátenie preplatku a jednak o vrátenie časti jej príspevku *ex ante* na rok 2015 v nadväznosti na odňatie jej povolenia Európskou centrálnou bankou (ECB),

VŠEOBECNÝ SÚD (desiata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk a G. Hesse (spravodajca),

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. júla 2020,

* Jazyk konania: angličtina.

vyhlásil tento

Rozsudok

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, ABLV Bank AS, až do 11. júla 2018, keď jej bolo odňaté povolenie Európskou centrálnou bankou (ECB), bola litovskou úverovou inštitúciou (pozri bod 11 nižšie). Do tohto dátumu bola „významným subjektom“ a z tohto dôvodu podliehala dohľadu ECB v rámci jednotného mechanizmu dohľadu (SSM).

2 Podľa článku 103 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190), Litovská republika zabezpečí, aby sa príspevky od inštitúcií povolených na jej území získavali prinajmenšom raz za rok.

3 Žalobkyňa teda v decembri 2015 dostala od Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Komisia pre finančné a kapitálové trhy, Litva) platobný výmer, ktorým bola informovaná o výške sumy dlžnej z titulu jej príspevku *ex ante* na rok 2015. Tento príspevok dosahoval výšku 1 338 112,40 eura.

4 Tento príspevok zaplatený žalobkyňou bol následne na základe medzivládnej dohody o prevode a mutualizácii príspevkov do jednotného fondu na riešenie krízových situácií (SRF) podpísanej v Bruseli 21. mája 2014 (ďalej len „AIG“) prevedený do SRF.

5 Dňa 13. februára 2018 United States Department of the Treasury (Ministerstvo financií Spojených štátov, Spojené štáty americké) prostredníctvom Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN, sieť boja proti finančnej kriminalite) oznámilo návrh opatrenia, ktorého cieľom bolo označiť žalobkyňu za inštitúciu predstavujúcu primárne riziko v oblasti prania špinavých peňazí v súlade s oddielom 311 Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (zákon na zjednotenie a posilnenie Ameriky poskytnutím vhodných nástrojov na odhaľovanie a boj s terorizmom). Po tomto oznámení žalobkyňa nemohla viac vykonávať platby v amerických dolároch a zaznamenala hromadný výber vkladov.

6 Okrem toho ECB poverila Komisiu pre finančné a kapitálové trhy, aby uložila moratórium s cieľom poskytnúť žalobkyni čas na stabilizáciu jej situácie.

7 Dňa 23. februára 2018 ECB dospela k záveru, že v prípade žalobkyne došlo k zlyhávaniu alebo pravdepodobnému zlyhaniu v zmysle článku 18 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1). V ten istý deň Jednotná rada pre riešenie krízových situácií (SRB) vo svojom rozhodnutí SRB/EES/2018/09 konštatovala, že vo vzťahu k žalobkyni nie je potrebné vo verejnom záujme prijať opatrenie na riešenie krízových situácií.

8 Dňa 26. februára 2018 akcionári žalobkyne začali konanie, ktoré jej umožnilo vykonať vlastnú likvidáciu, a predložili Komisii pre finančné a kapitálové trhy žiadosť o schválenie plánu dobrovoľnej likvidácie.

9 SRB rozhodnutím SRB/ES/SRF/2018/03 z 12. apríla 2018 o výpočte príspevkov *ex ante* na rok 2018 schválila príspevky *ex ante* na rok 2018.

10 Listom z 27. apríla 2018 Komisia pre finančné a kapitálové trhy informovala žalobkyňu, že SRB prijala rozhodnutie o príspevkoch *ex ante* na rok 2018 a oznámila jej sumu, ktorú má zaplatiť. Výška príspevku *ex ante*, ktorý mala žalobkyňa zaplatiť na rok 2018, bola 1 518 085,83 eura. Žalobkyňa tento príspevok zaplatila 3. júla 2018.

11 Dňa 11. júla 2018 ECB v nadväznosti na návrh Komisie pre finančné a kapitálové trhy prijala rozhodnutie o odňatí povolenia žalobkyne.

12 Listom zo17. septembra 2018 žalobkyňa požiadala SRB o vrátenie časti príspevku zaplateného na rok 2015, o nový výpočet príspevku *ex ante* na rok 2018 a vrátenie preplatkov súm vybraných od žalobkyne z titulu príspevkov *ex ante*.

13 SRB žalobkyni odpovedala listom zo 17. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). V tomto liste SRB najprv zhrnula žiadosť žalobkyne, pokiaľ ide jednak o jej príspevok *ex ante* na rok 2018 a jednak o jej príspevok *ex ante* na rok 2015. Ďalej vo vzťahu k príspevku *ex ante* na rok 2018 SRB, citujúc znenie článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) 2015/63 z 21. októbra 2014, ktorým sa dopĺňa smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ, pokiaľ ide o príspevky *ex ante* do mechanizmov financovania riešenia krízových situácií (Ú. v. EÚ L 11, 2015, s. 44), usúdila, že žiadne z ustanovení týchto dvoch nariadení neupravovalo nový výpočet alebo vrátenie požadované žalobkyňou. SRB uviedla, že na rozdiel od toho, čo tvrdila žalobkyňa vo svojej žiadosti, odňatie povolenia úverovej inštitúcii zo strany ECB bolo zmenou štatútu v zmysle článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Domnievala sa preto, že rozhodnutie ECB z 11. júla 2018, ktoré sa týka žalobkyne, nemá vplyv na ročný príspevok splatný žalobkyňou na rok 2018, ani jej neukladá povinnosť prepočítať alebo vrátiť časť predmetného príspevku. Napokon, pokiaľ ide o príspevky *ex ante* na rok 2015, SRB spresnila, že príspevky vyberané členskými štátmi boli prevedené do SRF v súlade s článkom 3 ods. 3 AIG. Dospela k záveru, že subjekty, ktoré zaplatili príspevky *ex ante* na rok 2015 a ktorých povolenie bolo následne odňaté, nemajú nárok na vrátenie týchto príspevkov *ex ante*, rovnako ako nemajú nárok na vrátenie akéhokoľvek riadne zaplateného príspevku *ex ante* v súlade s článkom 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014. S ohľadom na tieto skutočnosti SRB dospela k záveru, že nemôže prepočítať príspevok žalobkyne *ex ante* na rok 2018, ani jej vrátiť zostatok príspevku *ex ante* zaplateného na rok 2015 z dôvodu odňatia jej povolenia zo strany ECB.

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

14 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 21. decembra 2018 žalobkyňa podala túto žalobu.

15 Uznesením z 30. apríla 2019 predseda ôsmej komory Všeobecného súdu vyhovel návrhu Európskej komisie na vstup do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov SRB.

16 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu bolo rozhodnutím z 21. októbra 2019 zmenené, predseda Všeobecného súdu pridelil vec novému sudcovi spravodajcovi, ktorý bol pridelený k desiatej komore.

17 Opatrením na zabezpečenie priebehu konania z 11. mája 2020 Všeobecný súd vyzval všetkých účastníkov konania, aby odpovedali na viacero otázok.

18 Komisia odpovedala na položené otázky listom zo 4. júna 2020 a SRB listom z 12. júna 2020.

19 Listom z 12. júna 2020 žalobkyňa tiež odpovedala na otázku, ktorú jej položil Všeobecný súd. Listom z 29. júna 2020 žalobca predložil svoje pripomienky k odpovediam SRB a Komisie na druhú otázku položenú Všeobecným súdom v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania z 11. mája 2020.

20 Všeobecný súd podľa článku 28 svojho rokovacieho poriadku na návrh desiatej komory Všeobecného súdu rozhodol o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.

21 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní 6. júla 2020.

22 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil SRB povinnosť nahradiť trovy konania.

23 SRB navrhuje, aby Všeobecný súd:

– vyhlásil žalobu za neprípustnú, subsidiárne, aby ju zamietol ako nedôvodnú,

– zaviazal žalobkyňu na náhradu všetkých trov konania a právnych nákladov, ktoré jej vznikli.

24 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako nedôvodnú,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

III. Právny stav

A. O prípustnosti

25 SRB najmä tvrdí, že žaloba je ako celok neprípustná. Po prvé tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nepredstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 263 ZFEÚ. SRB nevyužila zákonom stanovenú právomoc s cieľom vyvolať právne účinky, ktoré by mohli ovplyvniť záujmy žalobkyne zmenou jej právneho postavenia. Napadnuté rozhodnutie má informatívny charakter. Po druhé SRB potvrdila, že pochybuje, že žalobkyňa spĺňa podmienku priamej dotknutosti. Po tretie sa SRB domnieva, že žalobkyňa nemôže požiadať o zrušenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o obdobie predchádzajúce odňatiu jej povolenia, teda pre obdobie od 23. februára do 11. júla 2018, pretože jej žiadosť zo 17. septembra 2018 neodkazovala na toto obdobie.

26 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je záporným rozhodnutím, ktoré jednoznačne zamieta jej žiadosť. Domnieva sa, že je priamo dotknutá týmto rozhodnutím v rozsahu, v akom je jeho adresátom. Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že SRB v napadnutom rozhodnutí odmietla akýkoľvek prípadný nový výpočet alebo vrátenie. Domnieva sa teda, že na podporu svojej žaloby môže uviesť tak obdobie po 23. februári 2018, čo je dátum rozhodnutia SRB o neprijatí riešenia krízových situácií, ako aj obdobie po 11. júli 2018.

27 V prvom rade, pokiaľ ide o napadnuteľnú povahu predmetného rozhodnutia, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa za „napadnuteľné akty“ v zmysle článku 263 ZFEÚ považujú všetky opatrenia prijaté inštitúciami Európskej únie bez ohľadu na ich formu, ktoré majú vyvolávať záväzné právne účinky (pozri rozsudok z 25. októbra 2017, Rumunsko/Komisia, C-599/15 P, EU:C:2017:801, bod 47 a citovanú judikatúru).

28 Čisto informatívny akt nepredstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 263 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 4. októbra 2007, Fínsko/Komisia, C-457/06 P, neuverejnené, EU:C:2007:582, bod 36).

29 Na účely určenia, či akt vyvoláva záväzné právne účinky, sa treba zamerať na jeho podstatu. Tieto účinky treba posúdiť s ohľadom na objektívne kritériá, akým je obsah tohto aktu, prípadne zohľadniť okolnosti, za akých bol tento akt prijatý, a zároveň zohľadniť právomoci inštitúcie, ktorá je jeho autorom (pozri rozsudok z 25. októbra 2017, Slovensko/Komisia, C-593/15 P a C-594/15 P, EU:C:2017:800, bod 47 a citovanú judikatúru).

30 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o obsah napadnutého aktu, treba pripomenúť, že listom zo 17. októbra 2018, zaslaným žalobkyni, SRB zamietla jej žiadosť na jednej strane o prepočet jej príspevku *ex ante* na rok 2018 a vrátenie preplatku a na druhej strane o vrátenie časti jej príspevku *ex ante* na rok 2015 v nadväznosti na odňatia jej povolenia zo strany ECB.

31 Napadnuté rozhodnutie jasne uvádza, že SRB sa domnieva, že nemôže vyhovieť žiadostiam o nový výpočet a vrátenie, ktoré podala žalobkyňa, z dôvodu ich rozporu s článkom 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článkom 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63.

32 Pokiaľ ide o príspevok *ex ante* na rok 2018, uvádza sa, že „žiadne ustanovenie [nariadenia č. 806/2014 a delegovaného nariadenia 2015/63] nestanovuje nový výpočet alebo vrátenie v tejto súvislosti“. Pokiaľ ide o príspevok na rok 2015, SRB uvádza, že „inštitúcie, ktoré zaplatili príspevok *ex ante* na rok 2015 a ktorým bolo následne odňaté povolenie, nemajú nárok na vrátenie tohto príspevku alebo akéhokoľvek iného riadne zaplateného príspevku *ex ante*“ a že „to vyplýva z článku 70 ods. 4 nariadenia (EÚ) č. 806/2014“. V závere listu sa uvádza: „Vzhľadom na vyššie uvedené SRB nemôže prepočítať príspevok *ex ante* na rok 2018 alebo vrátiť ‚zvyšnú‘ časť príspevku *ex ante* na rok 2015 z dôvodu odňatia povolenia ABLV Bank zo strany ECB…“

33 Obsah napadnutého rozhodnutia tak poukazuje na to, že má povahu rozhodnutia a je konečné. Na rozdiel od toho, čo tvrdí SRB, jeho obsah nie je čisto informatívny.

34 Pokiaľ ide o kontext, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie prijaté, treba uviesť, že žalobkyňa ako úverová inštitúcia schválená do 11. júla 2018, ktorá má sídlo v členskom štáte zúčastňujúcom sa na bankovej únii, musela v súlade so smernicou 2014/59 a nariadením č. 806/2014 prispievať do vnútroštátneho fondu na riešenie krízových situácií zriadeného Lotyšskou republikou a následne do SRF prostredníctvom príspevkov *ex ante* na roky 2015 až 2018.

35 Pokiaľ ide o právomoci, ktorými disponuje SRB, treba uviesť, že SRB je jediným orgánom príslušným na výpočet príspevku *ex ante* každej inštitúcie a prípadne jeho nový výpočet v súlade s nariadením č. 806/2014, najmä jeho článkom 70 ods. 2 a delegovaným nariadením 2015/63 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. decembra 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, body 45 až 47, a z 28. novembra 2019, Portigon/SRU, T-365/16, EU:T:2019:824, bod 71). SRB je tiež poverená správou SRF, teda prostriedkami, ktoré boli vytvorené prostredníctvom príspevkov *ex ante* (článok 67 nariadenia č. 806/2014).

36 Vzhľadom na vyššie uvedené je napadnuté rozhodnutie napadnuteľným aktom v zmysle článku 263 ZFEÚ.

37 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa podmienky priamej dotknutosti, ktoré SRB vzala späť na pojednávaní, treba konštatovať, že žalobkyňa je adresátom aktu, ktorého zrušenie navrhuje. Podmienky, ktorými článok 263 štvrtý odsek prvá časť vety ZFEÚ podmieňuje prípustnosť žaloby, sú teda splnené.

38 V treťom rade SRB tvrdí, že niektoré časti žaloby, a to body 5, 64 a 65 žaloby a príloha A.17, možno chápať v tom zmysle, že žalobkyňa sa snaží získať späť sumy, ktoré pripisuje obdobiu od 23. februára do 11. júla 2018 vrátane. SRB sa domnieva, že v prípade, že žalobkyňa sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia za obdobie od 23. februára do 11. júla 2018 vrátane a v rozsahu, v akom sa o toto zrušenie snaží, žaloba musí byť zamietnutá ako neprípustná.

39 Na otázku Všeobecného súdu v tejto súvislosti na pojednávaní žalobkyňa tvrdila, že spochybňuje napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, a obmedzila sa na návrh na jeho zrušenie. Spresnila, že v rámci tohto sporu sa žiadosť o vrátenie týkajúca sa jej príspevku *ex ante* na rok 2018 vzťahovala len na obdobie po odňatí jej povolenia.

40 Za týchto okolností treba konštatovať, že body 5, 64 a 65 žaloby a príloha A.17 sú nanajvýš tvrdeniami, ktoré žalobkyňa uviedla s cieľom preukázať, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne, ako to žalobkyňa okrem iného uviedla na pojednávaní. Na rozdiel od toho, čoho sa mohla obávať SRB, teda táto žaloba nesmeruje k vráteniu súm, ktoré sa mali údajne uhradiť za obdobie od 23. februára do 11. júla 2018 vrátane.

41 Preto nie je namieste vyhovieť námietke neprípustnosti, ktorú vzniesla SRB.

42 Táto žaloba je preto prípustná.

B. O veci samej

43 Žalobkyňa uvádza na podporu svojej žaloby šesť žalobných dôvodov. Prvými tromi žalobnými dôvodmi žalobkyňa v podstate vytýka SRB, že náležite nezohľadnila charakter *pro rata temporis* príspevkov *ex ante*. Štvrtý a piaty žalobný dôvod sú založené na nesprávnom výklade jednak článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a jednak článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Šiesty žalobný dôvod sa zakladá na porušení zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery. Siedmy žalobný dôvod je založený na porušení zásady proporcionality. Ôsmy žalobný dôvod je založený na porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*. Deviaty žalobný dôvod je založený na porušení zákazu konať rozporuplne. Desiaty žalobný dôvod je založený na porušení práva vlastniť majetok a slobody podnikania.

44 Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať prvých päť žalobných dôvodov spoločne. Ostatné žalobné dôvody budú preskúmané samostatne, s výnimkou žalobných dôvodov založených na porušení zásady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* a na porušení zákazu konať rozporuplne, ktoré budú posúdené spoločne a nakoniec.

1. O prípustnosti žalobných dôvodov

45 Pokiaľ ide o prípustnosť žalobných dôvodov, SRB sa v podstate obmedzuje na všeobecné tvrdenie, že argumentácia žalobkyne je málo jasná alebo nedostatočne odôvodnená.

46 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku má každá žaloba obsahovať predmet konania a stručné zhrnutie žalobných dôvodov, pričom toto označenie musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť si svoju obranu a Všeobecnému súdu vykonať preskúmanie, a to prípadne bez ďalších podporných informácií (rozsudok zo 7. marca 2017, United Parcel Service/Komisia, T-194/13, EU:T:2017:144, bod 191).

47 Je potrebné tiež pripomenúť, že na prípustnosť žaloby pred Všeobecným súdom sa najmä vyžaduje, aby z jej samotného textu vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, a to aspoň stručne, pritom však súdržným a pochopiteľným spôsobom (rozsudok zo 7. marca 2017, United Parcel Service/Komisia, T-194/13, EU:T:2017:144, bod 192).

48 V prejednávanej veci, ako vyplýva z bodov 52 až 56, 132, 140, 155 a 168 nižšie, argumentácia, ktorú žalobkyňa uviedla v desiatich žalobných dôvodoch, kritizuje odpoveď, ktorú poskytla SRB v napadnutom rozhodnutí na jej žiadosti o nový výpočet a vrátenie z toho dôvodu, že spočíva na nesprávnom výklade uplatniteľných ustanovení.

49 Vo všeobecnosti a s výhradou toho, čo bude uvedené ďalej v bode 152 nižšie, treba konštatovať, že skutkové a právne okolnosti, na ktorých žalobkyňa zakladá túto argumentáciu, sú pri čítaní desiatich žalobných dôvodov zrozumiteľné. Rovnako treba konštatovať, že SRB mohla vo vyjadrení k žalobe odpovedať na túto argumentáciu. Všeobecný súd tiež nemal ťažkosti s identifikáciou argumentácie odvolateľky pri čítaní žaloby.

50 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že s výhradou toho, čo bude uvedené v bode 152 nižšie, je argumentácia žalobkyne uvedená v desiatich žalobných dôvodoch prípustná vzhľadom na požiadavky článku 76 písm. d) rokovacieho poriadku.

51 Z toho vyplýva, že všetky tvrdenia SRB smerujúce k tomu, aby Všeobecný súd zamietol žalobné dôvody žalobkyne ako neprípustné, treba zamietnuť.

2. O prvých piatich žalobných dôvodoch založených na porušení údajného charakteru pro rata temporis príspevkov ex ante, článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článku 12 delegovaného nariadenia 2015/63

52 Po prvé žalobkyňa tvrdí, že príspevky *ex ante* sa platia *pro rata temporis*, keďže sa platia vopred a na určité určené obdobia, počas ktorých úverové inštitúcie využívajú krytie, ktoré ponúka európsky systém pre riešenie krízových situácií. Žalobkyňa predovšetkým zdôrazňuje, že vzhľadom na to, že stratila svoje postavenie úverovej inštitúcie, už nemá prospech z tohto krytia. Odstránenie rizika, ktoré predstavovala žalobkyňa a ktoré bolo kryté SRF, by malo viesť k proporcionálnemu zníženiu potrieb financovania SRF. Žalobkyňa sa teda domnieva, že má právo na čiastočné vrátenie svojich príspevkov *ex ante*. Ďalej sa domnieva, že skutočnosť, že počas prvých ôsmich rokov existencie SRF musia byť príspevky *ex ante* na rok 2015 odpočítané od ročných príspevkov dlžných každou úverovou inštitúciou, môže preukázať charakter *pro rata temporis* týchto príspevkov. Napokon samotná SRB v rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03 uznala, že príspevky sú návratné v rozsahu, v akom potvrdzuje, že ak odpočítanie príspevkov z roku 2015 vedie k zápornej sume, príslušná suma sa vyplatí inštitúcii počas príspevkového obdobia 2018. Toto rozhodnutie uvádza tiež situáciu, keď úverová inštitúcia po zlúčení stratí svoje povolenie. Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že v takom prípade sa sumy zaplatené do SRF nestratia, pretože odpočty uvedené v článku 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) 2015/81 z 19. decembra 2014, ktorým sa stanovujú jednotné podmienky uplatňovania nariadenia č. 806/2014, pokiaľ ide o príspevky *ex ante* do Jednotného fondu na riešenie krízových situácií (Ú. v. EÚ L 15, 2015, s. 1), sú priznané subjektu, ktorý vznikol fúziou.

53 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že SRB nesprávne vykladá článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014, podľa ktorého riadne získané príspevky nie sú vrátené. Domnieva sa, že výraz „riadne získané“ sa má vykladať v tom zmysle, že každá platba má dôvod, a teda môže byť vrátená, ak dôjde k zániku dôvodu. Jej žiadosť o vrátenie sa zakladá najmä na zásade zákazu bezdôvodného obohatenia. V každom prípade žalobkyňa tvrdí, že článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 sa neuplatňuje na príspevky *ex ante* na rok 2015. Tieto príspevky neboli „získané“ v súlade s nariadením č. 806/2014, ale boli získané v rámci vnútroštátneho opatrenia na prebratie smernice 2014/59.

54 Po tretie žalobkyňa zastáva názor, že SRB nesprávne vykladá článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Žalobkyňa tvrdí, že znenie tohto ustanovenia odkazuje na „štatút inštitúcie“, a nie na „štatút ako inštitúcia“. Článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 predpokladá, že dotknutý subjekt zostane inštitúciou. Podľa žalobkyne sa článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 uplatňuje za predpokladu, že právna alebo skutková situácia bankovej inštitúcie môže mať vplyv na určenie výšky príspevku, ale banka je naďalej zahrnutá v mechanizme financovania riešenia krízových situácií. To však nie je prípad žalobkyne a toto ustanovenie sa teda neuplatňuje. Žalobkyňa na podporu svojej argumentácie uvádza aj článok 7 delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) 2017/2361 zo 14. septembra 2017 o konečnom systéme príspevkov na administratívne výdavky Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (Ú. v. EÚ L 337, 2017, s. 6).

55 Po štvrté žalobkyňa v replike dodáva, že SRB za určitých okolností súhlasí s tým, aby boli vykonané nové výpočty a aby boli vrátené príspevky. V tejto súvislosti tvrdí, že článok 17 ods. 3 delegovaného nariadenia 2015/63 povoľuje nové výpočty a vrátenia a odvoláva sa aj na článok 17 ods. 4 delegovaného nariadenia 2015/63.

56 Po piate žalobkyňa vo svojich pripomienkach k vyjadreniu vedľajšieho účastníka konania tvrdí, že prejednávaná vec sa odlišuje od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Prejednávaná vec sa týka „skutočného zrušenia“ úverovej inštitúcie a jej vkladov, zatiaľ čo vyššie uvedená vec sa týka zlúčenia talianskej úverovej inštitúcie s nemeckou úverovou inštitúciou. Podľa žalobkyne tak z európskeho hľadiska zlúčenie v predmetnej veci nemalo nijaký vplyv na účasť prispievajúcej inštitúcie na financovaní SRF. Naopak v prejednávanej veci sa žalobkyňa prestala podieľať na financovaní SRF.

57 SRB, podporovaná Komisiou, toto tvrdenie spochybňuje.

a) O príspevku ex ante na rok 2018

58 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že odňatie jej povolenia zo strany ECB počas príspevkového obdobia, teda roku 2018, predstavuje okolnosť, ktorá jej priznáva právo na nový výpočet jej príspevku *ex ante* na toto obdobie *pro rata temporis*, a teda na vrátenie časti súm zaplatených z titulu jej príspevku *ex ante* na rok 2018. Príspevkovým obdobím pre tento nový výpočet je obdobie od 1. januára do 11. júla 2018. Výška preplatku predstavuje 947 127,55 eura.

59 V súlade s článkom 2 nariadenia č. 806/2014 sa toto nariadenie uplatňuje na úverové inštitúcie so sídlom v členskom štáte zúčastňujúcom sa na bankovej únii, akou je žalobkyňa. Úverová inštitúcia je spoločnosť, ktorej predmetom činnosti je prijímanie vkladov alebo iných návratných peňažných prostriedkov od verejnosti a poskytovanie úverov na vlastný účet v súlade s článkom 4 ods. 1 bodom 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1). Úverové inštitúcie musia mať povolenie na vykonávanie svojich činností podľa článku 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 338).

60 Nariadenie č. 806/2014 ukladá každej povolenej inštitúcii so sídlom v zúčastnenom členskom štáte povinnosť prispievať do SRF prostredníctvom príspevkov *ex ante* aspoň raz za rok. Individuálny príspevok každej inštitúcie sa získava aspoň raz za rok a vypočíta sa pomerne k sume jej pasív (okrem vlastných zdrojov) po odpočítaní krytých vkladov, vzhľadom na súhrnné pasíva (okrem vlastných zdrojov) po odpočítaní krytých vkladov, všetkých inštitúcií povolených na území všetkých zúčastnených členských štátov (článok 70 ods. 1 nariadenia č. 806/2014).

61 Okrem toho z článku 69 ods. 1 nariadenia č. 806/2014, ako aj z článku 4 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 vyplýva, že ročný výber príspevkov *ex ante* úverových inštitúcií bol zavedený s cieľom zabezpečiť, aby po uplynutí úvodného obdobia ôsmich rokov od 1. januára 2016 dostupné finančné prostriedky SRF dosahovali aspoň 1 % sumy krytých vkladov všetkých úverových inštitúcií povolených vo všetkých zúčastnených členských štátoch.

62 Na dosiahnutie tohto cieľa článok 4 ods. 1 a článok 14 ods. 1 až 3 delegovaného nariadenia 2015/63 ukladajú SRB vypočítať splatné príspevky s odkazom na účtovné informácie týkajúce sa poslednej schválenej ročnej účtovnej závierky, ktorá je k dispozícii pred 31. decembrom roka predchádzajúceho príspevkovému obdobiu, spolu so stanoviskom štatutárneho audítora alebo audítorskej spoločnosti.

63 Žalobkyňa nespochybňuje, že k 1. januáru 2018 bola povolenou úverovou inštitúciou so sídlom v zúčastnenom členskom štáte a že z tohto dôvodu bola povinná prispievať do SRF. Netvrdí, že SRB rozhodnutím č. SRB/SRF/2018/03 nesprávne vypočítala výšku jej individuálneho príspevku na rok 2018. Naopak tvrdí, že odňatie jej povolenia zo strany ECB 11. júla 2018 ju od tohto dňa vylúčilo z pôsobnosti nariadenia č. 806/2014 a že v dôsledku toho jej príspevok *ex ante* na rok 2018 mal byť predmetom nového výpočtu *pro rata temporis*.

64 Na účely odpovede na otázky výkladu vznesené v rámci tejto žaloby a na určenie presnej pôsobnosti článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článku 12 delegovaného nariadenia 2015/63 treba zohľadniť nielen ich znenie, ale aj ich kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej sú súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovanú judikatúru).

1) O výklade článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014

65 Pokiaľ ide o doslovný výklad článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014, treba pripomenúť, že toto ustanovenie znie takto:

„Riadne získané príspevky každého subjektu uvedeného v článku 2 [uvedeného nariadenia, t. j. najmä úverové inštitúcie, ako je žalobkyňa], sa týmto subjektom nerefundujú.“

66 Doslovný výklad článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 potvrdzuje stanovisko SRB v napadnutom rozhodnutí.

67 Znenie článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 tak zdôrazňuje nevratnú povahu riadne a náležite získaných príspevkov *ex ante*. Neexistencia vrátenia sa bez akýchkoľvek pochybností vyvodzuje z negácie použitej normotvorcom. Použité výrazy sú jednoznačné. Neuvádza sa žiadna zmienka o možnosti upraviť príspevky *ex ante* na základe mesačného výpočtu, ak inštitúcia stratí svoje povolenie počas obdobia prispievania.

68 Pokiaľ ide po druhé o kontext, do ktorého patrí článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014, treba v prvom rade pripomenúť, že v súlade s článkom 70 ods. 2 nariadenia č. 806/2014 SRB musí každý rok vypočítať individuálne príspevky, aby zabezpečila, že príspevky, ktoré majú zaplatiť všetky inštitúcie povolené na území všetkých zúčastnených členských štátov, nepresiahnu 12,5 % cieľovej úrovne.

69 Okrem cieľovej úrovne, ktorá sa má dosiahnuť na konci úvodného obdobia, teda existuje ročná horná hranica výšky príspevkov, ktoré možno vyberať od inštitúcií v priebehu daného roka počas uvedeného úvodného obdobia. Ako správne zdôrazňuje SRB, voľba kalendárneho roka ako príspevkového obdobia na účely príspevkov *ex ante* je dôsledkom vôle normotvorcu zabezpečiť, aby sa záťaž uložená inštitúciám počas úvodného obdobia čo najviac rozdelila v čase v súlade s článkom 69 ods. 2 nariadenia č. 806/2014. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, skutočnosť, že príspevky *ex ante* sú ročné, neznamená, že sa „týkajú“ určitého roka s tým dôsledkom, že úprava sa musí nevyhnutne vykonať, ak inštitúcia stratí svoje povolenie v priebehu roka.

70 V druhom rade treba na jednej strane uviesť, že príspevky *ex ante*, ktoré napĺňajú SRF, sú vyberané od aktérov finančného sektora pred akoukoľvek operáciou riešenia krízových situácií a nezávisle od nej (odôvodnenie 102 nariadenia č. 806/2014). Na druhej strane nástroje riešenia krízových situácií sa môžu vzťahovať len na subjekty, ktoré zlyhávajú alebo pravdepodobne zlyhajú, a len vtedy, ak je to nevyhnutné na dosiahnutie cieľa finančnej stability vo verejnom záujme (článok 18 ods. 1 nariadenia č. 806/2014; pozri tiež odôvodnenie 61 uvedeného nariadenia). Inými slovami, aj keby sa zlyhanie inštitúcie – ktorá riadne zaplatila príspevky *ex ante* – preukázalo alebo dalo predvídať, opatrenie na riešenie krízových situácií prichádza do úvahy len vtedy, ak je to nevyhnutné vo verejnom záujme. Právna úprava nevytvára žiadnu automatickú súvislosť medzi zaplatením príspevku *ex ante* na jednej strane a reštrukturalizáciou dotknutej inštitúcie na druhej strane. Ako tvrdí SRB, rozhodujúcim faktorom na použitie SRF je výlučne ochrana verejného záujmu, a nie individuálny záujem inštitúcie (článok 67 ods. 2 nariadenia č. 806/2014). Príspevok *ex ante*, ktorý inštitúcia platí za dané obdobie, jej nepriznáva individuálne právo na to, aby sa SRF použil v prípade, že táto inštitúcia počas uvedeného obdobia zlyhá alebo pravdepodobne zlyhá.

71 Zaplatenie príspevku inštitúciou do SRF nezaručuje nijakú protihodnotu, ale vo verejnom záujme sleduje napĺňanie SRF finančnými prostriedkami až do minimálnej úrovne stanovenej normotvorcom Únie s cieľom zabezpečiť stabilitu európskeho bankového systému.

72 Z nariadenia č. 806/2014, najmä z článkov 14, 18, článku 67 ods. 2 a článku 70, ako aj z odôvodnení 19, 100, 102 a 104 uvedeného nariadenia totiž vyplýva, že riziko, ktoré SRF pokrýva, je rizikom, ktoré celé finančné odvetvie predstavuje pre stabilitu finančného systému a v dôsledku toho aj pre vnútroštátne rozpočty. Ako vyplýva z odôvodnenia 100 nariadenia č. 806/2014, normotvorca sa domnieval, že finančnému sektoru ako celku má prináležať financovanie stabilizácie finančného systému. V prejednávanej veci žalobkyňa ako aktér finančného sektora k 1. januáru 2018 zaplatila svoj povinný príspevok do SRF na rok 2018.

73 To je dôvod, pre ktorý príspevky *ex ante* nemožno považovať za poistné, ktorého mesačné platby a vrátenie by boli možné, ak inštitúcia, ktorá ich zaplatila, stratí svoje povolenie v priebehu roka, ako to tvrdí žalobkyňa na podporu svojej argumentácie. Z tých istých dôvodov tvrdenie založené na tom, že ak inštitúcia v priebehu príspevkového roka zanikne, vedie to k zníženiu rizík, ktoré sa majú pokryť, a teda k poklesu potrieb financovania SRF, možno len odmietnuť.

74 Pokiaľ ide po tretie o cieľ sledovaný nariadením č. 806/2014 a delegovaným nariadením 2015/63, treba pripomenúť, že ročný výber príspevkov *ex ante* úverovým inštitúciám bol zavedený s cieľom zabezpečiť, aby na konci úvodného obdobia ôsmich rokov od 1. januára 2016 dostupné finančné prostriedky SRF dosahovali aspoň 1 % sumy krytých vkladov všetkých úverových inštitúcií povolených vo všetkých zúčastnených členských štátoch (pozri odôvodnenie 61 vyššie).

75 Ak by SRB mala zohľadniť vývoj právnej a finančnej situácie úverových inštitúcií počas dotknutého príspevkového obdobia, mohla by len ťažko spoľahlivo a stabilne vypočítať príspevky, ktoré má každá z nich zaplatiť, a dosiahnuť cieľ spočívajúci v dosiahnutí aspoň 1 % sumy krytých vkladov všetkých povolených inštitúcií na území členského štátu na konci úvodného obdobia, keďže nový výpočet príspevkov danej inštitúcie sa nevyhnutne prenesie na sumu, ktorú majú zaplatiť iné úverové inštitúcie.

76 Vzhľadom na čas a účel výberu príspevkov *ex ante* je potrebné konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, odňatie povolenia inštitúcii počas príspevkového obdobia nepriznáva tejto inštitúcii právo na nový výpočet *pro rata temporis* jej príspevku *ex ante* za toto obdobie, a teda na vrátenie časti príspevku zaplateného za toto obdobie. V dôsledku toho SRB nevychádzala z nesprávneho právneho posúdenia, keď vyložila článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 v tom zmysle, že jej neumožňoval prepočítať príspevok žalobkyne *ex ante* na rok 2018 *pro rata temporis*, ani jej vrátiť údajný preplatok.

2) O výklade článku 12 delegovaného nariadenia č. 2015/63

77 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa článku 12 delegovaného nariadenia 2015/63, je potrebné hneď na úvod pripomenúť znenie tohto ustanovenia:

„1. Ak je inštitúcia inštitúciou, nad ktorou sa novo vykonáva dohľad len počas určitej časti príspevkového obdobia, čiastočný príspevok sa určuje uplatnením metodiky stanovenej v oddiele 3 na hodnotu jej ročného príspevku vypočítaného za nasledujúce príspevkové obdobie odkazom na počet plných mesiacov príspevkového obdobia, počas ktorých sa nad inštitúciou vykonáva dohľad.

2. Zmena štatútu inštitúcie (vrátane malých inštitúcií) počas príspevkového obdobia nemá vplyv na ročný príspevok, ktorý sa má v danom roku uhradiť.“

78 V napadnutom rozhodnutí SRB dospela k záveru, že odňatie povolenia úverovej inštitúcii zo strany ECB bolo zmenou štatútu inštitúcie v zmysle článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Rozhodnutie ECB z 11. júla 2018 odňať žalobkyni jej povolenie preto nemá vplyv na výšku ročného príspevku, ktorý má žalobkyňa uhradiť za rok 2018.

79 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že znenie tohto ustanovenia odkazuje na „štatút inštitúcie“, a nie na „štatút ako inštitúcia“. Podľa žalobkyne článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 predpokladá, že dotknutý subjekt je úverovou inštitúciou, a preto sa na jej situáciu nevzťahuje. Žalobkyňa vo svojej odpovedi z 12. júna 2020 na písomnú otázku Všeobecného súdu spresnila a na pojednávaní potvrdila, že sa neuplatní nielen článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63, ale tiež, že článok 12 ods. 1 uvedeného nariadenia nie je v prejednávanej veci relevantný.

80 V tejto súvislosti vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), Súdny dvor rozhodol, pokiaľ ide o pojem „zmena štatútu“ v zmysle článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63, že tento pojem sa má na účely uplatnenia uvedeného nariadenia považovať za samostatný pojem práva Únie, ktorý sa má vykladať jednotne na území všetkých členských štátov (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 33).

81 Súdny dvor najskôr uviedol, že pokiaľ ide o pojem „zmena štatútu“, tento výraz môže zahŕňať akýkoľvek druh zmeny v právnej alebo skutkovej situácii inštitúcie, ktorá môže mať vplyv na uplatnenie článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Tento výklad je potvrdený výrazom „vrátane malých inštitúcií“, z ktorého vyplýva, že zmena veľkosti inštitúcie, ktorá je relevantná na účely uplatnenia ustanovení v prospech malých inštitúcií, predstavuje len jednu zo situácií, na ktoré sa vzťahuje uvedené ustanovenie (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, body 35 a 36).

82 Súdny dvor ďalej spresnil, že článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 sa vo všeobecnosti týka zmien, ktoré môžu ovplyvniť inštitúciu, zatiaľ čo článok 12 ods. 1 uvedeného delegovaného nariadenia objasňuje metódu výpočtu, ktorá sa výnimočne uplatňuje na inštitúciu, nad ktorou sa vykonáva dohľad len počas určitej časti príspevkového obdobia (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 38). Súdny dvor teda dospel k záveru, že článok 12 ods. 1 delegovaného nariadenia 2015/63 v rozsahu, v akom sa ním zavádza výnimka zo všeobecného pravidla

podľa odseku 2 tohto článku, sa vykladá reštriktívne, pričom neumožňuje výklad, ktorý by išiel nad rámec tohto samotného predpokladu, na ktorý sa výslovne vzťahuje uvedené nariadenie (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 39 a citovaná judikatúra). Súdny dvor usúdil, že na operáciu, ktorá predstavuje zmenu štatútu v zmysle článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63, sa v zásade nevzťahuje výpočet príspevku stanovený v článku 12 ods. 1 delegovaného nariadenia 2015/63 (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 40).

83 Napokon Súdny dvor v súvislosti so smernicou 2014/59, nariadením č. 806/2014 a delegovaným nariadením 2015/63 uviedol, že ročný výber príspevkov *ex ante* úverových inštitúcií bol zavedený s cieľom zabezpečiť, aby sa na konci úvodného obdobia dosiahla cieľová úroveň. Súdny dvor dospel k záveru, že na to, aby sa vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií umožnilo spoľahlivo vypočítať príspevky *ex ante*, a teda dosiahnuť cieľ sledovaný smernicou 2014/59, nariadením č. 806/2014 a delegovaným nariadením 2015/63, treba pojem „zmena štatútu“ stanovený v článku 12 ods. 2 uvedeného delegovaného nariadenia chápať extenzívne (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 44). Súdny dvor rozhodol, že tento pojem sa má vykladať v tom zmysle, že zahŕňa operáciu, na základe ktorej inštitúcia prestane v priebehu roka podliehať dohľadu vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií v nadväznosti na cezhraničné zlúčenie s jej materskou spoločnosťou, a v dôsledku toho táto operácia nemá vplyv na povinnosť tejto inštitúcie uhradiť všetky príspevky *ex ante* splatné za príslušný príspevkový rok (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 48).

84 V prejednávanej veci treba z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené v bodoch 80 až 83 vyššie, konštatovať, že odňatie povolenia úverovej inštitúcii zo strany ECB treba považovať za zmenu štatútu v zmysle článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Ako totiž Súdny dvor zdôraznil v bode 43 rozsudku zo 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), ak by taký orgán pre riešenie krízových situácií, akým je SRB, musel zohľadniť zmeny právnej a finančnej situácie inštitúcií, ku ktorým došlo počas príslušného roka, ťažko by mohol spoľahlivo vypočítať pravidelné príspevky splatné v priebehu nasledujúceho roka a v dôsledku toho sledovať cieľ stanovený v nariadení č. 806/2014, ktorý spočíva v dosiahnutí ku koncu úvodného obdobia prinajmenšom 1 % sumy krytých vkladov všetkých inštitúcií povolených na území zúčastnených členských štátov (pozri body 60 až 62 vyššie). V dôsledku toho pojem „zmena štatútu“ uvedený v článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 treba chápať tak, že zahŕňa aj ukončenie činnosti inštitúcie z dôvodu straty jej povolenia počas príspevkového obdobia.

85 Z vyššie uvedeného vyplýva, že okolnosť, že subjekt prestane vykonávať činnosť úverovej inštitúcie počas príspevkového obdobia z dôvodu odňatia jeho povolenia, nemá vplyv na jeho povinnosť zaplatiť v plnej výške príspevok *ex ante* dlžný za uvedené obdobie prispievania. SRB sa teda v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí nedopustila pochybenia. Žalobkyňa preto nemôže vytýkať SRB, že neprepočítala *pro rata temporis* jej príspevok *ex ante* na rok 2018 a že jej nevrátila údajný preplatok.

86 Tento záver nie je spochybnený ani vzťahom, ktorý sa žalobkyňa snaží preukázať medzi pojmom „štatút“ v zmysle článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 a pojmom „postavenie“ v zmysle článku 7 nariadenia 2017/2361. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, pojem „zmena postavenia“ nemožno chápať tak, že sa vzťahuje len na situáciu, v ktorej sa inštitúcia prevedie z jednej kategórie definovanej v článku 4 ods. 1 nariadenia 2017/2361 do druhej. Ako správne zdôrazňuje Komisia, predmet a účel delegovaného nariadenia 2015/63 a predmet a účel nariadenia 2017/2361 sú odlišné. Nariadenie 2017/2361 sa týka systému príspevkov na administratívne výdavky SRB. Príspevky upravené delegovaným nariadením 2015/63 sú príspevkami vo verejnom záujme do SRF, zatiaľ čo príspevky upravené nariadením 2017/2361 sú určené na pokrytie pracovnej záťaže a súvisiacich výdavkov spojených so subjektom, za ktorý SRB priamo zodpovedá (pozri odôvodnenie 5 delegovaného nariadenia 2017/2361).

87 Je pravda, že žalobkyňa uvádza tvrdenia, ktoré majú odlíšiť prejednávanú vec od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). V tejto súvislosti uplatňuje, že ak v danej veci skutočne došlo k „zmene štatútu“, je to preto, že taliansky subjekt neopustil mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností (MRU), ale sa stal pobočkou nemeckej inštitúcie. Bez toho, aby došlo k popretiu existencie týchto rozdielov, treba konštatovať, že nemôžu mať vplyv na záver uvedený v bode 84 vyššie. Súdny dvor totiž uviedol, že výraz „zmena štatútu“ môže zahŕňať akýkoľvek druh zmeny v právnej alebo skutkovej situácii inštitúcie, ktorá môže mať vplyv na uplatnenie článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Strata povolenia nepochybne predstavuje zmenu tak v právnej, ako aj skutkovej situácii úverovej inštitúcie. Navyše článok 12 ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorý stanovuje, že zmena štatútu inštitúcie nemá vplyv na povinnosť tejto inštitúcie uhradiť pravidelné ročné príspevky za predmetný rok, sa teda vo všeobecnosti týka zmien, ktoré môžu ovplyvniť inštitúciu, zatiaľ čo článok 12 ods. 1 tohto nariadenia objasňuje metódu výpočtu, ktorá sa výnimočne uplatňuje na inštitúciu, nad ktorou sa vykonáva dohľad len počas určitej časti príspevkového obdobia. Keďže toto posledné uvedené ustanovenie sa v rozsahu, v akom zavádza výnimku zo všeobecného pravidla stanoveného v článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63, má vykladať reštriktívne, pričom nemožno pripustiť výklad nad rámec tohto jediného prípadu výslovne predpokladaného uvedeným nariadením, strata povolenia nevyhnutne spadá pod uvedený článok 12 ods. 2.

88 Žalobkyňa sa tiež domnieva, že na rozdiel od situácie vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), jej konečné vylúčenie zo systému riešenia krízových situácií ovplyvňuje cieľovú úroveň. V tejto súvislosti stačí vzhľadom na výrazy použité normotvorcom v článku 12 delegovaného nariadenia 2015/63 konštatovať, že normotvorca rozhodol, že zmena štatútu inštitúcie počas príspevkového obdobia nemá vplyv na ročný príspevok dlžný za predmetný rok, nezávisle od účinkov, ktoré by táto zmena postavenia mohla mať na kryté vklady alebo cieľovú úroveň.

89 Z toho vyplýva, že článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 sa uplatňuje na situáciu žalobkyne. Tvrdenia žalobkyne predložené v tejto súvislosti musia byť teda zamietnuté.

90 Ostatné tvrdenia uvedené žalobkyňou preskúmané nižšie nespochybňujú vyššie uvedené závery založené na analýze článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článku 12 delegovaného nariadenia 2015/63.

3) O ďalších tvrdeniach predložených žalobkyňou

91 Ďalšie tvrdenia žalobkyne v podstate smerujú k preukázaniu údajného bezdôvodného obohatenia SRF, charakter *pro rata temporis* príspevkov *ex ante* a návratnej povahy týchto príspevkov. Na podporu svojej argumentácie sa žalobkyňa odvoláva na zásadu zákazu bezdôvodného obohatenia, rozhodnutie SRB/ES/SRF/2018/03, článok 17 ods. 3 a 4 delegovaného nariadenia 2015/63 a článok 7 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/81.

i) O údajnom bezdôvodnom obohatení SRF

92 Žalobkyňa tvrdí, že článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014, najmä pojem „riadne získané príspevky“, sa má vykladať s prihliadnutím na zásadu zákazu bezdôvodného obohatenia. Podľa nej má každá platba príčinu a slúži cieľu a v dôsledku toho môže byť vrátená, ak dôjde k zániku dôvodu alebo ak sa nedosiahne cieľ. V tomto prípade to znamená, že príspevky *ex ante* musia byť prepočítané v závislosti od obdobia, počas ktorého bola inštitúcia skutočne predmetom dohľadu, pretože v opačnom prípade by SRF mal prospech z bezdôvodného obohatenia.

93 Je potrebné pripomenúť, že na to, aby bolo možné pripustiť žalobu o vrátenie bezdôvodného obohatenia, sa vyžaduje dôkaz o obohatení bez platného právneho dôvodu a o ochudobnení žalobcu, ktoré súvisí s týmto obohatením (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júla 2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, bod 53).

94 V prejednávanej veci je nesporné, že právnym základom napadnutého rozhodnutia bol článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článok 12 delegovaného nariadenia 2015/63. Okrem toho z konštatovaní uvedených v bodoch 65 až 76 vyššie vyplýva, že ako uviedla SRB v napadnutom rozhodnutí, uplatnenie uvedených článkov nemohlo viesť k novému výpočtu príspevku *ex ante* na rok 2018 žalobkyne, a teda k vráteniu časti sumy uhradenej z titulu tohto príspevku.

95 Treba však uviesť, že žalobkyňa nespochybňuje právny základ, na ktorom je založené obohatenie SRF vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia. Písomné podania žalobkyne totiž neobsahujú žiadnu explicitnú ani implicitnú námietku nezákonnosti týkajúcu sa článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článku 12 delegovaného nariadenia 2015/63.

96 Preto treba dospieť k záveru, že odmietnutie vrátenia zo strany SRB je založené na platnom právnom základe a nemôže predstavovať bezdôvodné obohatenie. Za týchto podmienok treba odmietnuť tvrdenie žalobkyne týkajúce sa údajného bezdôvodného obohatenia SRF.

ii) O tvrdeniach založených na porušení rozhodnutia SRB/ES/SRF/2018/03

97 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutím SRB/ES/SRF/2018/03, keďže SRB v tomto rozhodnutí výslovne uznala charakter *pro rata temporis* príspevkov *ex ante*, ako aj ich návratnú povahu. Žalobkyňa predovšetkým zdôrazňuje body 39 a 40 uvedeného rozhodnutia.

98 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry samotná prax inštitúcie, orgánu alebo agentúry Únie nemôže mať prednosť pred ustanoveniami Zmluvy alebo prijatými na základe Zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. februára 1988, Spojené kráľovstvo/Rada, 68/86, EU:C:1988:85, bod 24, a z 9. augusta 1994, Francúzsko/Komisia, C-327/91, EU:C:1994:305, bod 36). Z toho vyplýva, že rozhodnutie SRB nemôže mať za následok zmenu obsahu právnych predpisov uplatniteľných v prejednávanej veci.

99 Tvrdenia žalobkyne, ktorých cieľom je preukázať, že samotná SRB uznala v rozhodnutí SRB/ES/SRF/2018/03 charakter *pro rata temporis* príspevkov *ex ante* alebo ich návratnú povahu, sú teda neúčinné.

100 V každom prípade sú tieto dve výhrady nedôvodné. Najprv je totiž potrebné uviesť, že v súlade s článkom 103 smernice 2014/59 lotyšský orgán pre riešenie krízových situácií určil a vybral príspevok žalobkyne *ex ante* na rok 2015. Tento príspevok bol prevedený do SRF na základe článku 3 ods. 3 AIG. Ďalej treba pripomenúť, že cieľovú úroveň treba v zásade dosiahnuť na konci obdobia ôsmich rokov. Napokon počas tohto obdobia je výpočet individuálneho príspevku každej inštitúcie podmienený dvoma skutočnosťami: po prvé ročným stropom (celková výška príspevkov nesmie prekročiť 12,5 % cieľovej úrovne SRF za rok) a po druhé povinnosťou zahrnúť do výpočtu individuálnych príspevkov príspevky vybraté na základe smernice 2014/59 tak, že sa odpočítajú od sumy, ktorú má zaplatiť každá inštitúcia. Na účely splnenia tejto povinnosti stanovenej v článku 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81 SRB zohľadňuje príspevky vyberané zúčastnenými členskými štátmi tak, že ich lineárne odpočíta od sumy, ktorú má zaplatiť každá inštitúcia. Napríklad pri výpočte jej príspevku *ex ante* na rok 2018 bol od výšky príspevku *ex ante* na rok 2018 odpočítaný osemnásobok sumy zaplatenej žalobkyňou na rok 2015.

101 Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, skutočnosť, že podľa bodu 40 rozhodnutia SRB/ES/SRF/2018/03 takýto odpočet môže viesť k negatívnemu individuálnemu príspevku a že príslušná suma sa v dôsledku toho uhradí dotknutej inštitúcii, je výlučne výsledkom vyššie uvedených skutočností. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, nejde ani o uznanie charakteru *pro rata temporis* príspevkov *ex ante*, ani ich návratnej povahy zo strany SRB (pozri tiež bod 127 nižšie).

102 Rovnako bod 39 rozhodnutia SRB/ES/SRF/2018/03, na ktorý sa odvoláva žalobkyňa, nemôže podporiť jej argumentáciu. Je pravda, že podľa tohto bodu, ak inštitúcia počas úvodného obdobia stratí svoje bankové povolenie v dôsledku zlúčenia, odpočet stanovený v článku 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81 sa priznáva inštitúcii, s ktorou sa zlúči zanikajúca inštitúcia. Na tento účel však tento bod 39 spresňuje, že inštitúcia, s ktorou sa zlúči zanikajúca inštitúcia, musí pokračovať v platení príspevkov *ex ante* do SRF. Táto situácia sa teda odlišuje od situácie žalobkyne v prejednávanej veci.

103 Výhrada založená na porušení tohto rozhodnutia sa preto musí zamietnuť ako neúčinná a v každom prípade nedôvodná.

iii) O tvrdeniach založených na porušení článku 17 delegovaného nariadenia 2015/63

104 Žalobkyňa tvrdí, že článok 17 ods. 3 a 4 delegovaného nariadenia 2015/63 ukazuje, že každý príspevok môže byť predmetom neskorších úprav.

105 Najprv treba uviesť, že tieto ustanovenia, o ktoré sa opiera žalobkyňa, znejú takto:

„3. Keď v informáciách, ktoré orgánu pre riešenie krízových situácií predkladajú inštitúcie, dôjde k opätovnému vykázaniu údajov alebo k ich revízii, orgán pre riešenie krízových situácií upraví ročný príspevok na základe aktualizovaných informácií pri výpočte ročného príspevku danej inštitúcie na nasledujúce príspevkové obdobie.

4. Akýkoľvek rozdiel medzi ročným príspevkom vypočítaným a uhradeným na základe informácií, v ktorých došlo k opätovnému vykázaniu údajov alebo k ich revízii, a ročným príspevkom, ktorý mal byť uhradený na základe úpravy ročného príspevku, sa vyrovná v sume ročného príspevku splatnej za nasledujúce príspevkové obdobie. Táto úprava sa uskutoční formou zníženia alebo zvýšenia príspevkov na nasledujúce príspevkové obdobie.“

106 Ďalej treba pripomenúť kontext tohto ustanovenia. Inštitúcie musia predložiť všetky informácie uvedené v článku 14 nariadenia 2015/63 v lehotách stanovených v uvedenom článku. Tieto informácie sa týkajú roka predchádzajúceho príspevkovému obdobiu. V prejednávanej veci žalobkyňa netvrdí, že informácie, ktoré predložila na základe článku 14 delegovaného nariadenia 2015/63 za príspevkové obdobie 2018 (alebo za akékoľvek iné príspevkové obdobie) boli predmetom opätovného vykázania alebo revízie. Naopak tvrdí, že „informácie predložené inštitúciou sa môžu ukázať ako predbežné“, „keďže nie je jasné, či inštitúcia bude pokračovať vo svojej činnosti v priebehu predmetného roka, najmä ak inštitúcia zamýšľa vrátiť svoje bankové povolenie a ukončiť svoju činnosť ako úverová inštitúcia v určitom momente roka bez toho, aby bol už určený presný dátum“. Z článku 17 delegovaného nariadenia 2015/63 tak vyvodzuje, že akýkoľvek príspevok môže byť predmetom rozsiahlych následných úprav bez ohľadu na to, či by to bolo spôsobené zmenou okolností v porovnaní s predchádzajúcim rokom alebo novým výpočtom minulého príspevku.

107 Tento výklad článku 17 delegovaného nariadenia 2015/63 navrhovaný žalobkyňou však nie je podložený znením tohto ustanovenia. Rozhodnutie akcionárov žalobkyne o jej likvidácii a jeho dôsledky nie sú ani podobné ani porovnateľné s opätovným vykázaním alebo revíziou, ktorých predmetom môžu byť informácie uvedené v článku 14 delegovaného nariadenia č. 2015/63. Článok 17

ods. 3 a 4 delegovaného nariadenia 2015/63 spresňuje, že aktualizované informácie sa zohľadnia „na nasledujúce príspevkové obdobie“. Toto ustanovenie sa teda netýka situácií, akou je situácia žalobkyne, keď inštitúcia vystúpi zo systému riešenia krízových situácií.

108 Napokon výklad článku 17 delegovaného nariadenia 2015/63 v zmysle, ktorý uvádza žalobkyňa, je nezlučiteľný s článkom 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a s článkom 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63, tak ako boli vyložené vyššie.

109 Žalobkyňa sa preto nemôže účinne odvolávať na článok 17 delegovaného nariadenia 2015/63 ani na účely preukázania charakteru *pro rata temporis* príspevkov *ex ante*, ani na podporu svojej žiadosti o nový výpočet výšky príspevku *ex ante* na rok 2018 a vrátenie jeho časti. Jej argumentácia v tejto súvislosti sa teda musí zamietnuť.

iv) O tvrdeniach založených na porušení článku 7 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/81

110 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach predložených 29. júna 2020 a na pojednávaní tvrdila, že je neobvyklé, že v súlade s článkom 7 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/81 neodvolateľné platobné záväzky inštitúcie, ktorá už nepatrí do pôsobnosti nariadenia č. 806/2014, možno zrušiť a záruky, ktoré sú s nimi spojené, možno vrátiť, ale že hotovostné príspevky nemožno vrátiť.

111 V tejto súvislosti treba konštatovať, že osobitné ustanovenia upravujú neodvolateľné platobné záväzky, ktoré ako spresňuje článok 70 ods. 3 nariadenia č. 806/2014, nemôžu presiahnuť 30 % celkovej sumy príspevkov vyberaných v súlade s týmto článkom. Tieto záväzky majú inú povahu ako príspevky *ex ante*, čo je dôvod, pre ktorý normotvorca Únie považoval za nevyhnutné podriadiť ich osobitnému režimu. V tejto súvislosti skutočnosť, že článok 7 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/81 sa týka len uvedených záväzkov, s výnimkou príspevkov *ex ante*, vyjadruje vôľu normotvorcu nepodriaďovať tieto príspevky pravidlu stanovenému v tomto ustanovení. Nemožno teda analogicky uplatniť článok 7 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/81 na príspevky uvedené v článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014, ako to v podstate tvrdí žalobkyňa. Jej tvrdenie založené na článku 7 ods. 3 vykonávacieho nariadenia 2015/81 sa teda musí zamietnuť.

b) O príspevku ex ante na rok 2015

112 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že vzhľadom na to, že počas celého úvodného obdobia SRB musí pri výpočte individuálneho príspevku inštitúcie odpočítať od sumy, ktorú má táto inštitúcia zaplatiť, príspevky na rok 2015, ktoré určil a vybral jej členský štát, SRB by mala v prípade, že inštitúcia stratí svoje povolenie v priebehu uvedeného obdobia, vrátiť zostatok príspevku *ex ante*, ktorý zaplatila na rok 2015. Výška tohto zostatku predstavuje v prípade žalobkyne 836 320,40 eura.

113 Žalobkyňa nespochybňuje, že v tom čase musela zaplatiť sumu stanovenú Komisiou pre finančné a kapitálové trhy. Naproti tomu tvrdí, že keďže osmina sumy zaplatenej z titulu príspevku *ex ante* na rok 2015 bola odpočítaná od každého z jej ročných príspevkov do SRF, príspevky na rok 2015 sú v skutočnosti „zálohovými platbami na prvých osem rokov SRF“. Žalobkyňa sa domnieva, že vzhľadom na to, že v súvislosti s obdobím rokov 2019 až 2023 už nepatrí do pôsobnosti nariadenia č. 806/2014 z dôvodu odňatia jej povolenia, zvyšných 5/8 z týchto „zálohových platieb“ by jej malo byť vrátených.

114 V napadnutom rozhodnutí SRB uviedla, že príspevky vyberané zúčastnenými členskými štátmi na rok 2015 boli prevedené do SRF na základe článku 3 ods. 3 AIG. Podľa tohto rozhodnutia subjekty, ktoré zaplatili príspevky *ex ante* na rok 2015 a ktorým bolo následne odňaté povolenie, nemajú právo na vrátenie týchto príspevkov, ako to vyplýva z článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014.

115 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vytvorenie vnútroštátnych fondov na riešenie krízových situácií v priebehu roka 2015, ako to stanovuje smernica 2014/59 a delegované nariadenie 2015/63, bolo v priebehu roka 2016 kombinované s plánovaným vytvorením jednotného fondu na riešenie krízových situácií medzi členskými štátmi, ktoré sú súčasťou bankovej únie, na základe nariadenia č. 806/2014, ktorým sa postupne nahradia vnútroštátne fondy na riešenie krízových situácií.

116 V tomto kontexte členské štáty v prvom rade v súlade s článkom 130 ods. 1 smernice 2014/59 museli od 1. januára 2015 vyberať príspevky *ex ante* od inštitúcií povolených na ich území. Na tento účel museli členské štáty dbať na to, aby povinnosť platiť príspevky *ex ante* bola podľa ich vnútroštátneho práva vynútiteľná a aby sa splatné príspevky v plnej miere uhradili (článok 103 ods. 4 smernice 2014/59).

117 V druhom rade príspevky takto vyberané členskými štátmi pred dátumom uplatňovania AIG, teda pred 1. januárom 2016, boli prevedené do SRF v súlade s článkom 3 tejto dohody. Po ich prevode sa v rámci SRF nerozlišuje medzi príspevkami v závislosti od roku alebo právneho základu, na základe ktorého boli vybrané. Príspevky na rok 2015 a príspevky za nasledujúce roky sú spoločne vložené a zmiešané v uvedenom fonde.

118 V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že príspevkom, ktorého čiastočné vrátenie žalobkyňa požaduje, je príspevok *ex ante*, ktorý zaplatila na rok 2015 a ktorého výška bola stanovená lotyšským orgánom pre riešenie krízových situácií v súlade s článkom 103 smernice 2014/59.

119 V tejto súvislosti článok 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81, nazvaný „Osobitné úpravy počas úvodného obdobia“, stanovuje:

„Jednotná rada počas úvodného obdobia zohľadní pri výpočte jednotlivých príspevkov každej inštitúcie príspevky, ktoré získali zúčastnené členské štáty v súlade s článkami 103 a 104 smernice 2014/59/EÚ a ktoré boli prevedené do [SRF] na základe článku 3 ods. 3 [AIG], a to ich odpočítaním od sumy, ktorú musí zaplatiť každá inštitúcia.“

120 Treba konštatovať, že ani znenie, ani kontext tohto ustanovenia nemôžu podporiť argumentáciu žalobkyne.

121 Toto ustanovenie totiž vôbec neuvádza právo na vrátenie príspevkov na rok 2015 v prípade, ak by inštitúcia vystúpila zo systému riešenia krízových situácií počas úvodného obdobia (2016 – 2023). Článok 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81 tiež nestanovuje, že príspevky na rok 2015 sú „zálohovými platbami na prvých osem rokov SRF“.

122 Pokiaľ ide o kontext tohto ustanovenia, cieľom vykonávacieho nariadenia 2015/81 je, ako zdôrazňuje SRB, spresniť podmienky výpočtu príspevkov pre každú inštitúciu (článok 1 vykonávacieho nariadenia 2015/81).

123 Uvedené nariadenie sa uplatňuje na inštitúcie, od ktorých sa vyberajú príspevky v súlade s článkom 70 nariadenia č. 806/2014 (článok 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81). Pokiaľ ide o článok 8 vykonávacieho nariadenia 2015/81, spresňuje upravenú metódu výpočtu ročných príspevkov, ktorá sa uplatňuje ako výnimka počas úvodného obdobia. Odôvodnenie 6 vykonávacieho nariadenia 2015/81 v tejto súvislosti spresňuje, že cieľom odpočítania stanoveného v článku 8 ods. 2 tohto nariadenia je „zahrnúť“ sumy prevedené v súlade s článkom 3 ods. 3 AIG do výpočtu individuálnych príspevkov. Ak inštitúcia stratí svoje povolenie, v budúcnosti už nemusí platiť príspevky podľa článku 70 nariadenia č. 806/2014, a teda sa jej už netýka metóda výpočtu uvedená v článku 8 vykonávacieho nariadenia 2015/81. V tejto súvislosti článok 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81 stanovuje, že odpočítanie sa uplatňuje na „sumu, ktorú musí každá inštitúcia zaplatiť“. Ako správne uvádzajú SRB a Komisia, toto odpočítanie sa vykoná len dovtedy, kým existuje príspevková povinnosť.

124 Okrem toho odôvodnenie 12 AIG spresňuje, že cieľom prevodu príspevkov na rok 2015 do SRF bolo posilniť finančnú kapacitu tohto fondu od jeho vytvorenia. Odpočítanie stanovené v článku 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81 tak umožňuje, aby SRF počnúc prvým polrokom od jeho vytvorenia disponoval zdrojmi rovnajúci sa dvom anuitám, a zároveň zaisťuje, že prevod súm vybraných v roku 2015 do tohto fondu nevytvára nerovnováhu medzi dotknutými inštitúciami, pokiaľ ide o rozdelenie finančnej záťaže.

125 Ako tvrdí SRB, článok 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81 odráža postupný prechod vnútroštátneho mechanizmu na jednotný európsky mechanizmus a potrebu zabezpečiť účinnosť SRM v čo najkratšom čase.

126 Vzhľadom na vyššie uvedené zo žiadneho z relevantných textov, najmä z článku 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81, nevyplýva, že príspevky na rok 2015 sú, ako tvrdí žalobkyňa, „zálohovými platbami na prvých osem rokov SRF“, a preto musia byť vrátené, ak inštitúcia prestane patriť do pôsobnosti nariadenia č. 806/2014.

127 Samozrejme nemožno vylúčiť, že výpočet ročného príspevku inštitúcie napríklad na rok 2018 môže po odpočítaní príspevku na rok 2015 viesť k zápornej sume a k vráteniu zodpovedajúcej sumy tejto inštitúcii. Nejde však o vrátenie v zmysle, v akom ho chápe žalobkyňa, ktoré je založené na zásade *pro rata temporis*. Uvedený výpočet totiž nie je ničím iným než matematickou operáciou uskutočnenou na účely určenia výšky ročného príspevku uvedenej inštitúcie na rok 2018, pričom táto suma môže byť záporná, ak podiel príspevku na rok 2015, ktorý sa má odpočítať, je vyšší ako príspevok vypočítaný na rok 2018. V dôsledku toho je suma vyplatená inštitúcii v takomto prípade len dôsledkom výsledku tohto výpočtu. Konkrétne v okamihu výberu príspevkov *ex ante* na rok 2018 vnútroštátny orgán pre riešenie krízových situácií prevádza časť súm vybraných od iných inštitúcií na jednu alebo viacero inštitúcií, ktorých výška ročného príspevku po odpočítaní príspevku na rok 2015 je záporná. Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, ani bod 40 rozhodnutia SRB/ES/SRF/2018/03, ktorý uvádza presne túto situáciu, nepodporuje argumentáciu, na základe ktorej žalobkyňa žiada o čiastočné vrátenie svojho príspevku *ex ante* na rok 2015. Tak je to aj v prípade bodu 39 rozhodnutia SRB/ES/SRF/2018/03 z dôvodov už uvedených v bode 98 vyššie.

128 Okrem toho, hoci výšku príspevkov na rok 2015 stanovili vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií podľa smernice 2014/59, tieto príspevky sa majú považovať za príspevky do SRF z rovnakého titulu ako príspevky vypočítané SRB podľa článku 70 nariadenia č. 806/2014. Ako bolo pripomenuté v bode 117 vyššie, hneď ako sú príspevky prevedené, sú spoločne vložené a zmiešané v SRF. Preto treba dospieť k záveru, podobne ako dospela SRB v napadnutom rozhodnutí, že sa uplatňuje článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014, podľa ktorého sa riadne získané príspevky nevracajú.

129 Vzhľadom na to, že žalobkyňa nespochybňuje, že riadne zaplatila svoj príspevok *ex ante* na rok 2015, SRB mohla vzhľadom na článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a vzhľadom na vyššie uvedené dospieť k záveru, ako aj urobila, že nemôže pristúpiť k požadovanému vráteniu.

c) Záver

130 Z preskúmania prvých piatich žalobných dôvodov uvedených žalobkyňou vyplýva, že SRB sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď dospela k záveru, že odňatie povolenia inštitúcii zo strany ECB počas príspevkového obdobia nebolo okolnosťou, ktorá by tejto inštitúcii priznávala právo na nový výpočet *pro rata temporis* jej príspevku *ex ante* na toto obdobie, a preto sa rozhodla nevrátiť žalobkyni časť sumy, ktorú zaplatila ako príspevok *ex ante* na rok 2018. Rovnako sa SRB nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď dospela k záveru, že odňatie povolenia inštitúcii zo strany ECB počas úvodného obdobia nebolo okolnosťou, ktorá by tejto inštitúcii priznávala právo na vrátenie zvyšnej časti jej príspevku *ex ante* zaplateného na rok 2015.

131 Za týchto podmienok treba prvých päť žalobných dôvodov uvedených žalobkyňou zamietnuť.

3. O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery

132 V rámci šiesteho žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že v súlade so zásadami právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery môže SRB uložiť inštitúciám povinnosť znášať záťaž len pod podmienkou, že právna úprava jasne stanovuje, že takúto záťaž treba uložiť. Okrem toho žiadne ustanovenie výslovne nestanovuje, že príspevky možno zachovať, ak určitý subjekt prestane byť dohliadanou inštitúciou počas príspevkového obdobia. Nestranný a objektívny pozorovateľ by neočakával, že SRF príspevky zachová. Žalobkyňa teda vytýka SRB, že nikdy neinformovala dotknuté inštitúcie o svojom výklade uvedenej právnej úpravy.

133 SRB, podporovaná Komisiou, toto tvrdenie spochybňuje.

134 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry zásada právnej istoty vyžaduje, aby právna úprava bola jasná a presná, aby osoby podliehajúce súdnej právomoci mohli jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a aby jej uplatnenie bolo pre tieto osoby predvídateľné (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. apríla 2005, Belgicko/Komisia, C-110/03, EU:C:2005:223, bod 30, a z 12. decembra 2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, bod 44).

135 Okrem toho právo dovolávať sa zásady ochrany legitímnej dôvery predpokladá splnenie troch podmienok. Po prvé dotknutej osobe musia byť správnymi orgánmi poskytnuté presné, bezpodmienečné a súhlasné záruky pochádzajúce z oprávnených a spoľahlivých zdrojov. Po druhé tieto záruky musia byť spôsobilé vyvolať legitímnu dôveru u tej osoby, ktorej sú určené. Po tretie poskytnuté záruky musia byť v súlade s uplatniteľnými predpismi (pozri rozsudok z 9. septembra 2011, Deltafina/Komisia, T-12/06, EU:T:2011:441, bod 190 a citovanú judikatúru).

136 Podľa článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 sa riadne získané príspevky nevracajú. Toto ustanovenie je jasné a presné a neobsahuje žiadnu výnimku alebo zmiernenie. Skutočnosť, že neobsahuje spresnenie, pokiaľ ide o jeho pôsobnosť, preukazuje, že je všeobecne uplatniteľné. Umožňuje teda osobám podliehajúcim súdnej právomoci jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti, pričom jeho uplatnenie je pre nich predvídateľné.

137 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, rozhodnutie SRB nevrátiť jej príspevky *ex ante*, ktoré boli riadne uhradené, nebolo vzhľadom na predchádzajúce úvahy nepredvídateľné. SRB teda nemožno vytýkať, že dotknuté inštitúcie vopred neinformovala o svojom výklade relevantných ustanovení, či už pokiaľ ide o príspevky zaplatené na rok 2015, alebo o príspevky zaplatené na každý rok úvodného obdobia.

138 Okrem toho samotná skutočnosť, že článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 výslovne nespresňuje, že sa uplatňuje na osobitnú situáciu žalobkyne, nepredstavuje v zmysle judikatúry presné ubezpečenie poskytnuté správnym orgánom, ktoré by mohlo vyvolať legitímne očakávanie, že jej príspevky jej budú vrátené. Okrem toho na základe znenia rozhodnutia SRB/ES/SRF/2018/03 možno konštatovať, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, SRB neuznáva návratnú povahu príspevkov *ex ante*. Aj keby to tak bolo, bolo by to v rozpore s uplatniteľnými normami, a teda žalobkyňa by sa nemohla dovolávať zásady ochrany legitímnej dôvery.

139 Šiesty žalobný dôvod založený na porušení zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery teda treba zamietnuť.

4. O siedmom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality

140 Žalobkyňa vo všeobecnosti tvrdí, že akékoľvek iné opatrenie ako vrátenie *pro rata temporis* súm zaplatených ako príspevky *ex ante* inštitúcii, ktorej povolenie bolo odňaté, je neprimerané. Konkrétne sa domnieva, že výška príspevkov musí byť proporcionálna rizikám spojeným s dotknutou inštitúciou. Žalobkyňa poukazuje na dve situácie: na jednej strane situáciu, keď SRB zachová celý ročný príspevok inštitúcie, aj keby táto inštitúcia po prvom mesiaci alebo v prvom dni roka stratila svoje postavenie inštitúcie, a na druhej strane situáciu, keď SRB dostane príspevky takmer dvakrát vyššie, pretože inštitúcia previedla svoje činnosti na iný subjekt na začiatku roka, čo malo za následok stratu jej postavenia inštitúcie, zatiaľ čo tento iný subjekt sa stane inštitúciou. Okrem toho podľa jej názoru podrobiť tak veľkej záťaži inštitúcie, ktoré môžu byť predmetom konkurzného konania, t. j. inštitúcie, vo vzťahu ku ktorým sa SRB rozhodla neprijať opatrenie na riešenie krízových situácií, zhoršuje škodlivé dôsledky ich konkurzu.

141 SRB, podporovaná Komisiou, nesúhlasí s touto argumentáciou.

142 Podľa ustálenej judikatúry zásada proporcionality, ktorá predstavuje jednu zo všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie boli vhodné na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou a neprekračovali hranice toho, čo je potrebné na uskutočnenie týchto cieľov, pričom pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu opatreniu a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok zo 4. mája 2016, Philip Morris Brands a i., C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165 a citovanú judikatúru).

143 Treba pripomenúť, že cieľom sledovaným ročným výberom príspevkov *ex ante* od úverových inštitúcií, ako je stanovený nariadením č. 806/2014, je dbať na to, aby na konci úvodného obdobia ôsmich rokov dostupné finančné prostriedky SRF dosahovali aspoň 1 % sumy krytých vkladov všetkých úverových inštitúcií povolených vo všetkých zúčastnených členských štátoch.

144 Na tento účel, ako uviedol Súdny dvor, sú príspevky *ex ante* „plánované“: každý rok sa vypočítavajú s odkazom na účtovné informácie týkajúce sa poslednej schválenej a osvedčenej účtovnej závierky, ktorá je k dispozícii pred 31. decembrom roka predchádzajúceho príspevkovému obdobiu, a vyberajú sa za kalendárny príspevkový rok (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, bod 63). Jediná výnimka sa týka nových inštitúcií, nad ktorými sa vykonáva dohľad len počas časti príspevkového obdobia. V tomto prípade sa okrem príspevku, ktorý sa má zaplatiť na uvedený rok, vypočíta aj čiastočný príspevok na nasledujúci kalendárny rok (článok 12 ods. 1 delegovaného nariadenia 2015/63).

145 Pokiaľ ide o otázku, či je napadnuté rozhodnutie nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného legitímneho cieľa, treba konštatovať, že určitá stabilita zdrojov SRF je nevyhnutná na to, aby sa tieto zdroje mohli postupne zvyšovať až do výšky 1 % vkladov na konci úvodného obdobia. Ak by SRB mala zohľadniť vývoj právnej a finančnej situácie inštitúcií v priebehu účtovného obdobia a pristúpiť k vráteniu príspevkov na nasledujúci kalendárny rok, bolo by pre ňu ťažké dosiahnuť cieľovú úroveň stanovenú nariadením č. 806/2014. Súdny dvor okrem toho zdôraznil dôležitosť zjednodušenia výpočtu ročných príspevkov zo strany orgánov na riešenie krízových situácií, a teda dosiahnuť cieľ sledovaný smernicou 2014/59, nariadením č. 806/2014 a delegovaným nariadením 2015/63 (rozsudok zo 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, body 44 a 45). Napadnuté rozhodnutie je teda potrebné vzhľadom na sledovaný legitímny cieľ.

146 Pokiaľ ide o otázku, či napadnuté rozhodnutie nepresahuje hranice toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie tohto legitímneho cieľa, treba vzhľadom na článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 konštatovať, že neexistovala alternatíva, ktorá by umožňovala zachovať tento cieľ menej obmedzujúcim spôsobom. Navyše úprava príspevku, ktorý

dlhuje inštitúcia, ktorej povolenie bolo odňaté počas roka, ako to navrhuje žalobkyňa, by nebola rovnako účinná na dosiahnutie cieľa uvedeného v bode 143 vyššie, keďže by SRF zbavila nevyhnutnej stability na to, aby sa jeho zdroje mohli postupne zvyšovať až na požadovanú úroveň.

147 Okrem toho treba poznamenať, že článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 neponechávali žiadnu možnosť alebo priestor na voľnú úvahu, pokiaľ ide o vrátenie riadne zaplatených príspevkov. Žalobkyňa však nevznáša proti týmto ustanoveniam žiadnu námietku nezákonnosti.

148 Za týchto okolností treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie nie je neprimerané, keďže nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie legitímnych cieľov predmetnej právnej úpravy.

149 Tento záver nespochybňujú ostatné tvrdenia žalobkyne.

150 Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa vzájomného vzťahu medzi povinnými príspevkami a rizikami, ktoré pokrýva SRF, treba uviesť, že právna úprava zohľadňuje riziko spojené s činnosťou inštitúcie pri výpočte výšky príspevku (článok 70 ods. 2 nariadenia č. 806/2014) bez toho, aby stanovila súvislosť medzi touto výškou a počtom mesiacov, počas ktorých systém podstupoval takéto riziko, s výnimkou novodohliadaných inštitúcií. Tvrdenia žalobkyne v tomto ohľade preto treba zamietnuť.

151 Pokiaľ ide o situáciu, na ktorú poukazuje žalobkyňa, keď SRB zachovala celý ročný príspevok inštitúcie, hoci táto inštitúcia po prvom mesiaci alebo v prvom dni roka prestala byť inštitúciou, treba v prejednávanej veci konštatovať, že rozhodnutie SRB/ES/SRF/2018/03 bolo prijaté 12. apríla 2018, že Komisia pre finančný a kapitálový trh informovala žalobkyňu o výške jej príspevku 27. apríla 2018 a povolenie bolo žalobkyni odňaté 11. júla 2018. Situácia, na ktorú sa odvoláva žalobkyňa, je teda čisto hypotetická a nemôže byť posúdená vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci. Toto tvrdenie preto treba zamietnuť.

152 Pokiaľ ide o situáciu uvádzanú žalobkyňou, v ktorej SRB dostávala príspevky takmer dvakrát vyššie, pretože jedna inštitúcia previedla svoje činnosti na iný subjekt na začiatku roka, čo malo za následok, že prestala byť inštitúciou, zatiaľ čo tento iný subjekt sa následne stal inštitúciou, treba konštatovať, že táto argumentácia nie je dostatočne podložená na to, aby Všeobecný súd mohol na ňu odpovedať. Žalobkyňa sa totiž obmedzuje na uvedenie tejto situácie, ktorú sama v bode 23 žaloby označuje za hypotetickú, bez toho, aby uviedla jej relevantnosť pre vyriešenie tohto sporu. Výpočet príspevkov *ex ante* je založený na údajoch za predchádzajúce účtovné obdobie v súlade s článkom 14 ods. 1 a 4 delegovaného nariadenia 2015/63, inak povedané v prípade subjektu, ktorý sa stane inštitúciou v roku 2018, bude jeho príspevok vypočítaný podľa roku 2017. Žalobkyňa najmä v replike neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by umožnila pochopiť, či jej príklad zohľadňoval toto ustanovenie alebo iné ustanovenia, ktoré by prípadne boli uplatniteľné na takúto situáciu. Toto tvrdenie nezodpovedá minimálnym požiadavkám uvedeným v článku 76 rokovacieho poriadku a musí byť zamietnuté ako neprípustné, keďže nebolo spresnené.

153 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa nepriaznivých dôsledkov napadnutého rozhodnutia na inštitúcie, ktoré môžu byť predmetom konkurzného konania, treba konštatovať, že tieto tvrdenia sú založené na myšlienke, podľa ktorej by predmetný subjekt bol v prípade nevrátenia príspevku zbavený svojho majetku. Vzhľadom na to, že príspevky *ex ante* nie sú „zálohovými platbami“ a že strata povolenia inštitúcie v priebehu príspevkového roka jej nepriznáva nijaký nárok na vrátenie jej ročného príspevku, žalobkyňa nepreukázala, že existuje majetok, ktorého by subjekt mohol byť zbavený. Tieto tvrdenia treba preto zamietnuť.

154 Vzhľadom na vyššie uvedené treba siedmy žalobný dôvod založený na porušení zásady proporcionality zamietnuť.

5. O desiatom žalobnom dôvode založenom na porušení článkov 16 a 17 Charty

155 V rámci desiateho žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že jej práva týkajúce sa „nepoužitých príspevkov *ex ante*“ predstavujú vlastnícke právo rovnako ako finančné rezervy uložené v centrálnej banke. Je to predovšetkým zjavné v súvislosti s príspevkami *ex ante* za prvých osem rokov existencie SRF. Tvrdí, že zbavenie jej vlastníckych práv nebolo stanovené zákonom a nie je odôvodnené verejným záujmom. SRB tiež neponúkla žiadny spôsob náhrady škody. Okrem toho skutočnosť, že SRB si ponechala všetky zaplatené príspevky napriek strate jej povolenia, predstavuje obmedzenie slobody podnikania žalobkyne, ktoré nie je stanovené zákonom.

156 SRB, podporovaná Komisiou, nesúhlasí s touto argumentáciou.

157 Článok 16 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) stanovuje, že „sloboda podnikania sa uznáva v súlade s právom Únie, vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou“.

158 Treba pripomenúť, že podľa článku 17 ods. 1 a článku 52 ods. 1 Charty nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu, v prípadoch a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, pričom musí byť včas vyplatená spravodlivá náhrada.

159 Podľa judikatúry základné práva, a konkrétne sloboda podnikania a právo vlastniť majetok, nie sú absolútnymi výsadami a ich výkon môže podliehať obmedzeniam odôvodneným cieľmi všeobecného záujmu sledovanými Úniou, ak skutočne zodpovedajú sledovaným účelom všeobecného záujmu a ak na ich základe nevzniká v súvislosti so sledovaným cieľom neprimeraný a netolerovateľný zásah, ktorý by poškodzoval samotnú podstatu takto zaručených práv (pozri rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 148 a citovanú judikatúru).

160 Na účely určenia rozsahu tohto práva treba vzhľadom na článok 52 ods. 3 Charty zohľadniť článok 1 dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísanému v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“) (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 356).

161 V tejto súvislosti článok 1 dodatkového protokolu č. 1 k EDĽP stanovuje:

„Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.“

162 V prejednávanej veci treba uviesť, že predmetné príspevky sú zásahom do práva zaručeného článkom 1 prvým odsekom dodatkového protokolu č. 1 k EDĽP, pretože zbavujú dotknutú inštitúciu vlastníctva, konkrétne sumy, ktorú zaplatila. Tento zásah je odôvodnený v súlade s druhým odsekom tohto článku, ktorý výslovne stanovuje výnimku, pokiaľ ide o platenie daní alebo iných poplatkov (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 13. januára 2004, Orion Břeclav s. r. o. v. Česká republika, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Za týchto podmienok treba overiť, či je napadnuté rozhodnutie v súlade s predmetnou právnou úpravou, či zásah do vlastníckeho práva žalobkyne skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu a či tento zásah nepredstavuje vzhľadom na sledovaný cieľ neprimeraný a neprípustný zásah do samotnej podstaty práva vlastniť majetok.

164 V prvom rade z bodov 58 až 131 vyššie vyplýva, že SRB správne uplatnila článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Napadnuté rozhodnutie je teda v súlade s príslušnou právnou úpravou.

165 Z bodov 143 až 148 vyššie ďalej vyplýva, že rozhodnutie nevrátiť žalobkyni časť jej príspevkov napriek odňatiu jej povolenia skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu a nie je neprimerané vo vzťahu k týmto cieľom. Za týchto okolností treba usúdiť, že toto rozhodnutie nepredstavuje vzhľadom na sledovaný cieľ neprimeraný a netolerovateľný zásah, ktorý poškodzuje samotnú podstatu práva žalobkyne vlastniť majetok. Z tých istých dôvodov toto rozhodnutie nezasahuje do samotnej podstaty jej slobody podnikania.

166 Údajné porušenie práva vlastniť majetok a slobody podnikania preto nie je preukázané.

167 Vzhľadom na vyššie uvedené treba zamietnuť desiaty žalobný dôvod založený na porušení článkov 16 a 17 Charty.

6. O ôsmom a deviatom žalobnom dôvode založených na porušení zásady nemo auditur propriam turpitudinem allegans a zákazu konať rozporuplne

168 V rámci ôsmeho žalobného dôvodu sa žalobkyňa domnieva, že SRB porušila pravidlo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, podľa ktorého sa nikto nemôže dovolávať svojej vlastnej nepoctivosti. Konkrétne tvrdí, že SRB 23. februára 2018 verejne oznámila, že žalobkyňa a jej luxemburská dcérska spoločnosť musia byť zlikvidované. Po tomto oznámení boli akcionári žalobkyne nútení začať dobrovoľnú likvidáciu. Táto dobrovoľná likvidácia následne viedla ECB k odňatiu povolenia žalobkyne. V dôsledku toho na jednej strane SRB zbavila žalobkyňu prospechu, ktorý jej vznikol z jej príspevku *ex ante* uhradeného do SRF na rok 2018. Na druhej strane SRB získala výhodu tým, že dostala príspevok, hoci zodpovedajúce riziko bolo odstránené z dôvodu likvidácie žalobkyne. SRB sa tým, že odmietla vrátiť príspevok žalobkyne *ex ante*, snažila zachovať neoprávnenú výhodu. Žalobkyňa v rámci deviateho žalobného dôvodu tiež tvrdí, že SRB tým, že nariadila likvidáciu žalobkyne, pričom si ponechala jej príspevok, konala rozporuplne a svojvoľne.

169 SRB, podporovaná Komisiou, nesúhlasí s touto argumentáciou.

170 Na jednej strane na to, aby bolo možné odvolávať sa na zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, je ešte potrebné, aby bolo preukázané nesprávne konanie, ktoré možno pripísať SRB. Z analýzy prvých piatich žalobných dôvodov však vyplýva, že SRB správne uplatnila článok 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a článok 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63. Žiadne nesprávne konanie jej teda nemožno v prejednávanej veci vytýkať.

171 Pokiaľ ide o rozhodnutie SRB z 23. februára 2018 o neprijatí mechanizmu riešenia krízových situácií a o otázku, či je SRB zodpovedná za dobrovoľnú likvidáciu začatú akcionármi žalobkyne, tieto nie sú predmetom tejto žaloby, a teda nemôžu zakladať údajné protiprávne konanie.

172 Na druhej strane treba konštatovať, že žalobný dôvod založený na údajne rozporuplnom správaní SRB je založený na rozhodnutí SRB z 23. februára 2018 o neprijatí mechanizmu riešenia krízových situácií a na otázke, či SRB je zodpovedná za dobrovoľnú likvidáciu, ktorú začali akcionári žalobkyne. Takýto žalobný dôvod, ktorý nesmeruje k spochybneniu zákonnosti napadnutého rozhodnutia, je však neúčinný a treba ho zamietnuť.

173 V dôsledku toho treba ôsmy a deviaty žalobný dôvod zamietnuť.

7. O nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

174 V bode 92 svojich pripomienok predložených 29. júna 2020 žalobkyňa tvrdí, že SRB nedostatočne odôvodnila napadnuté rozhodnutie. Domnieva sa, že SRB sa v tomto rozhodnutí obmedzila na tvrdenie, že príspevky do SRF neboli nikdy vrátené bez toho, aby predložila prijateľné vysvetlenie na odôvodnenie svojho odmietnutia vykonať nový výpočet a priznať požadované vrátenie. Žalobkyňa zdôrazňuje, že SRB vo svojom rozhodnutí neuviedla dôvody, pre ktoré „príspevky na rok 2015 mohli byť vrátené, ak sa mali v priebehu úvodnej fázy zaplatiť nízke dodatočné sumy, ale nemajú byť vrátené, ak nie je splatná žiadna iná suma“.

175 Podľa ustálenej judikatúry sú žalobné dôvody založené na chýbajúcom alebo nedostatočnom odôvodnení kogentnej povahy a účastníci konania sa ich môžu dovolávať v ktoromkoľvek štádiu konania (uznesenie z 25. júla 2000, RJB Mining/Komisia, T-110/98, EU:T:2000:199, bod 46; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 20. februára 1997, Komisia/Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, body 23 až 25). Tento žalobný dôvod je teda prípustný.

176 Ďalej treba pripomenúť, že odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať dôvody inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce dotknutým osobám pochopiť odôvodnenie prijatého opatrenia a súdu Únie preskúmať ho. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, má byť posudzovaná nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť (rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, a z 8. mája 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 87).

177 Z toho vyplýva, že odôvodnenie nemusí byť vyčerpávajúce, ale musí sa považovať za dostatočné, ak uvádza skutkové okolnosti a právne úvahy, ktoré majú v štruktúre rozhodnutia zásadný význam (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 169, a z 3. marca 2010, Freistaat Sachsen/Komisia, T-102/07 a T-120/07, EU:T:2010:62, bod 180).

178 V prejednávanej veci z opisu napadnutého rozhodnutia uvedeného v bode 13 vyššie vyplýva, že SRB špecifikovala skutkové a právne okolnosti, ktoré majú zásadný význam. Napadnuté rozhodnutie na jednej strane umožňuje žalobkyni oboznámiť sa s odôvodnením prijatého opatrenia, aby mohla brániť svoje práva, a na druhej strane súdu Únie vykonať svoje preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. Žalobkyňa totiž mohla spochybniť dôvodnosť posúdení obsiahnutých v napadnutom rozhodnutí tým, že vytýkala SRB najmä jej výklad článku 70 ods. 4 nariadenia č. 806/2014 a uplatnenie článku 12 ods. 2 delegovaného nariadenia 2015/63 na jej situáciu, ako to preukazuje žaloba. Navyše, ako vyplýva z vyššie uvedenej analýzy jednotlivých žalobných dôvodov uvedených v žalobe, Všeobecný súd sa mohol vyjadriť k tejto argumentácii a vykonať preskúmanie napadnutého rozhodnutia. V dôsledku toho žalobkyňa nesprávne tvrdí, že odôvodnenie uvedeného rozhodnutia je nedostatočné.

179 SRB nemožno vytýkať, že neuviedla dôvody, pre ktoré „príspevky na rok 2015 mohli byť vrátené, ak sa mali v priebehu úvodnej fázy zaplatiť nízke dodatočné sumy, ale nemajú byť vrátené, ak nie je splatná žiadna iná suma“. SRB totiž vo svojom rozhodnutí jasne vysvetlila dôvody, pre ktoré nemohla vyhovieť žiadostiam žalobkyne, ako to vyplýva zo znenia bodu 13 vyššie. Okrem toho z analýzy prvých piatich žalobných dôvodov vyššie vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, SRB nikdy netvrdila, že „príspevky na rok 2015 bolo možné vrátiť“, ale tvrdila, že tieto príspevky možno odpočítať od sumy, ktorú má inštitúcia zaplatiť v súlade s článkom 8 ods. 2 vykonávacieho nariadenia 2015/81. Toto tvrdenie žalobkyne musí byť preto zamietnuté.

180 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba žalobný dôvod založený na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia zamietnuť a v dôsledku toho treba zamietnuť celú žalobu.

O trovách

181 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku sa účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, uloží povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom SRB.

182 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku Komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (desiata rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **ABLV Bank AS znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Jednotnou radou pre riešenie krízových situácií (SRB).**

3. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 20. januára 2021.

Podpisy